

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 8168/13 - י"ז

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

העותרת: במקום - מתכננים למען זכויות תכנון

נגד

המשיב: שר הפנים

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

הליך זה נמחק בהסכמת הצדדים לאחר שהסעד שהתבקש בעתירה - אישור בקשתה של העותרת למתן מעמד כגוף מקצועי או ציבורי הרשאי להגיש התנגדות לתכנית בהתאם לסעיף 100(3) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (להלן: מתנגדות ציבורית) - ניתן לה, ונותרה על הפרק בקשתה לפסיקת הוצאות.

המשיב השאיר את שאלת החיוב בהוצאות לשיקול דעת בית המשפט, ולאחר עיון בכל החומר שבתיק ובטיעוני הצדדים סבורני כי לא בכדי לא התנגד המשיב לבקשה לחיובו בהוצאות, וכי אכן יש מקום לפסוק הוצאות לטובת העותרת. בין היתר אציין בהקשר זה כי מהחומר שבפניי עולה כי לא ניתן לעותרת מענה ענייני לפנייתיה עובר להגשת העתירה; כי המשיב מצא לבסוף תיעוד לכך שהעותרת הוכרה כמתנגדת ציבורית עוד בשנת 2005, לאחר שהצו שניתן לה בזמנו אותר בגנזך המדינה (אלא שלפי הטענה הצו לא נכנס לתוקף כיוון שלא פורסם ברשומות); וכי בפרק הזמן בו היתה העתירה תלויה ועומדת סורבה תחילה בקשתה של העותרת להכיר בה כמתנגדת ציבורית, אך לבסוף ולאחר שהסמכויות בעניין הועברו לשר האוצר, ניתן לעותרת המעמד לו עתרה. כן יש ליתן משקל לכך שהתקיים בעתירה דיון בפני הרכב שופטים ולכך שניתן צו על תנאי.

מן הצד השני יש ליתן משקל לכך שהאישור שניתן לעותרת בשנת 2005 לא אותר גם על ידה; לכך שהעתירה היתה תלויה ועומדת פרק זמן ממושך גם בשל הבחירות לכנסת ובעקבות העברת סמכויות בנוגע לאישור בקשה להכרה כמתנגדת ציבורית; לכך שההליך הסתיים לבסוף ללא צורך בהכרעה שיפוטית; ולכך שהעותרת לא הביאה כל ראיה לעניין שיעור הוצאותיה בפועל.

לאחר שאיזנתי בין כל השיקולים הצריכים לעניין, ישא המשיב בהוצאות ובשכר-טרחת העותרת בסך של 12,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ו באדר א' התשע"ו (6.3.2016).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת